

ת"פ 43442/12/14 - מדינת ישראל, המאשימה נגד חיים בן שבת - נוכח

בית משפט השלום בקריית גת

30 אוקטובר 2017

ת"פ 43442-12-14 מדינת ישראל נ' בן שבת מאוחד עם ת"פ 1713-10-14 מדינת ישראל
נ' בן שבת

בפני כב' הסגנית נשיאה נגה שמואלי-מאייר

מדינת ישראל - המאשימה

ע"י ב"כ עו"ד עמית חומרי - נוכח

נגד

חיים בן שבת - נוכח - הנאשם

ע"י ב"כ עו"ד יחיאל לאמש - נוכח

גזר דין

א. רקע עובדתי

1. כפי הנטען בכתב האישום (להלן: "**תיק הפציעה**"), ביום 06.12.2014 בשעה 03:40 או בסמוך לכך, מחוץ למועדון באשדוד, פצע הנאשם את המתלונן (להלן: "**ד**"), בכך שהיכה בראשו באמצעות כוס זכוכית. כתוצאה מכך, נגרם למתלונן פצע בדמות חתך באזור טמפורלי ימין, אשר נתפר והושאר נקז פנרוז, והיפרדנסיים תת עוריים בגודל 1.1 ס"מ. עוד כתוצאה ממעשיו של הנאשם, איבד ד' את הכרתו.

הנאשם הודה במיוחס לו לעיל, ועל יסוד הודאתו זו, הורשע בעבירה של **פציעה כשעברין מזוין**, לפי סעיפים 334 ו-335(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**").

2. כמו כן, הנאשם צירף כתב אישום נוסף (להלן: "**תיק התקיפה**"), בו נטען כי ביום 08.02.2014 בילה המתלונן (להלן: "**ד**") ביחד עם אחותו ועם הגב' ב' במועדון בטיילת באשדוד. בנסיבות אלו, בשעה 03:30 ועל רקע ויכוח בין אחותו של ד' לבין הנאשם, תקפו הנאשם והנאשם 2 את ד' בצוותא חדא, בכך שהנאשם היכה אותו במכות אגרופ. הנאשם 2 הצטרף לנאשם, וכך השניים הכו את ד' במכות אגרופ. במעמד זה, ד' אחז בנאשם 2 במטרה למנוע מהאחרון לתקוף אותו, והם נפלו על ספה שהייתה במקום, תוך שהנאשם 2 המשיך להכות את ד' במכות אגרופ. כתוצאה מאלו, נגרמו לד' חבלות בדמות שריטה מעל לאוזן ימין, נפיחות בלחי השמאלית ושטף דם עם נפיחות בשפה התחתונה.

הנאשם הודה במיוחס לו לעיל, ועל יסוד הודאתו זו הורשע בעבירה של **תקיפה וחבלה ממשית על ידי שניים או יותר**, לפי סעיף 382(א) לחוק העונשין.

3. הצדדים לא הגיעו להסכמות בעניין העונש, אך הוסכם, לבקשת ההגנה, כי הנאשם יישלח לשירות המבחן על מנת שיתקבל תסקיר בעניינו. עוד במעמד זה, הצהירה המאשימה כי עמדתה העונשית בתיק זה היא למאסר בפועל.

4. בעניינו של הנאשם התקבלו ארבעה תסקירים, הנושאים אופי חיובי, ובסופם המליץ שירות המבחן להימנע מהשתתפות עונש מאסר בפועל, ולהסתפק בענישה בדמות צו של"צ, צו מבחן, מאסר מותנה והתחייבות. בארבעת

התסקירים האמורים, פירט שירות המבחן אודות ההליך הטיפולי שעבר הנאשם, ועמד על קורות חייו וחיי משפחתו, על מאפייניו האישיותיים, יחסו לעבירות, ועוד. מטעמים של צנעת הפרט לא אעלה עלי גזר הדין את כל המפורט בתסקיר האמור, מלבד אותם נתונים הרלוונטיים לשאלת העונש, שאליהם אתייחס בהמשך.

5. מחוות דעת הממונה על עבודות השירות אשר התקבלה ביום 10.09.2017, עולה כי הנאשם מתאים לביצוע עבודות שירות.

6. למען שלמות התמונה, יצוין כי במסגרת הסדר טיעון אשר גובש בין הצדדים, כתב האישום שהוגש נגד הנאשם 2 (בת"פ 1713-10-14; תיק התקיפה) תוקן באופן בו יוחסה לו עבירה של תקיפה סתם. לאחר שהלה הודה במיוחס לו, עתרו הצדדים במשותף כי עניינו יסתיים ללא הרשעה. בית המשפט (כב' השופטת נ' חקלאי) מצא לכבד את הסכמות הצדדים, הורה על ביטול הרשעתו של הנאשם 2, והשית עליו ביום 03.07.2017 ענישה בדמות צו של"צ והתחייבות.

ב. טיעוני הצדדים (עיקרי הדברים)

7. יצוין כי בעיצומם של טיעוניה לעונש, ביקשה המאשימה לדחות את הדיון על מנת לאפשר לד' למסור את דבריו לבית המשפט. בהסכמת ההגנה בית המשפט נעתר לבקשה זו, וכך יצא כי הטיעונים לעונש בתיק זה נשמעו בשני מועדים שונים.

8. לגופם של דברים, ד' - אשר העיד מטעם המאשימה בשלב הראיות לעונש - סיפר אודות הנזק הגופני שנגרם לו כתוצאה ממעשיו של הנאשם. בפרט, הלה מסר כי עודנו סובל מכאבי ראש; שהוא נאלץ לעבור ניתוח באוזנו; וכי גם כיום הוא לוקה בבעיות שמיעה באוזן שנפגעה (הוגשו לעיוני מסמכים רפואיים בעניינו של ד' - סומן ת/2).

9. באת כוח המאשימה עמדה על חומרת מעשיו של הנאשם, ובייחוד על חומרת החבלות שנגרמו למתלוננים. בהמשך, הלה עתרה לקבוע מתחם ענישה נפרד בגין כל אישום, כך שבתיק הפציעה ינוע מתחם העונש ההולם בין 12 ל- 48 חודשי מאסר; ובתיק התקיפה בין מאסר קצר לבין 18 חודשים מאסר. עוד לדבריה, המלצתו של שירות המבחן אינה הולמת את חומרת המעשים, ולטענתה יש להשית על הנאשם מאסר לתקופה של 30 חודשים לכל הפחות, לצד ענישה נלווית.

10. מנגד, בא כוח הנאשם לא חלק בטיעונו על העובדה שיש לקבוע שני מתחמי ענישה נפרדים, אך התנגד למתחם לו עתרה המאשימה בתיק הפציעה. כמו כן, הסנגור הפנה להליך הטיפולי שעבר הנאשם; לקבלת האחריות מצדו; לגילו הצעיר; לתקופה שבה היה עצור מאחורי סורג ובריח ובפיקוח אלקטרוני; לעובדה כי מאז הוא לא הסתבך עוד בפלילים; ולעונש הקל שהושת על הנאשם 2 (בתיק התקיפה). לאור כל אלה, עתרה ההגנה לאמץ את המלצותיו העונשיות של שירות המבחן.

11. הנאשם אשר קיבל את "זכות המילה האחרונה", מסר כי הוא מקבל אחריות על מעשיו וביקש לצאת לדרך חדשה. כמו כן, הלה פנה אל ד', שישב באותה עת באולם, וביקש הימנו סליחה, תוך שטען כי הוא מוכן לפצותו כספית.

דין והכרעה

12. ראשית חוכמה, ייאמר שהמאשימה טענה כי יש לקבוע מתחם עונש הולם נפרד בגין כל כתב אישום המיוחס לנאשם, ואילו ההגנה לא התייחסה לשאלה זו בטיעוניה לעונש. בהינתן האמור, ולאחר שנתתי דעתי ל"מבחן הקשר ההדוק" וליתר מבחני העזר אשר נקבעו לעניין זה בפסיקתו של בית המשפט העליון (ראו למשל, דעת הרוב בע"פ 4910/13 **אחמד בני ג'אבר נ' מדינת ישראל**, (29.10.2014); ע"פ 1261/15 **יוסף דלאל נ' מדינת ישראל**, (03.09.2015); ע"פ 3164/14 **גיא פן נ' מדינת ישראל**, (29.06.2015)), מצאתי לאמץ את עמדתה של המאשימה. שכן, על אף קווי הדמיון בין המעשים השונים המיוחסים לנאשם, נדמה כי לא מתקיים אותו "קשר הדוק" בין שני האירועים, וזאת בשים לב לפערי הזמן בינם, וכאשר המדובר באירועים מובחנים ונפרדים לחלוטין זה מזה, כך שלמעשה לא ניתן לראות בהם כמסכת עבריינית אחת.

לצד האמור, אציין כבר עתה כי לנוכח אותם קווי הדמיון והזיקה המסוימת בין האירועים, באשר בשניהם מדובר בתקיפה שבוצעה במועדון לילה, ובשים לב להוראות סעיפים 40(ב) ו- (ג), בסופו של יום אקבע עונש כולל אחד לשני האירועים.

עוד ובשולי הדברים יצוין, כי הגם שההגנה לא חלקה בטיעוניה על מתחם העונש ההולם בתיק התקיפה שהוצג על ידי המאשימה, עדיין מצאתי להתייחס ולהכריע גם בשאלה זו.

13. לאור האמור, ובהתאם למתווה שקבע המחוקק בתיקון 113 לחוק העונשין (ופורש לאחר מכן בפסיקתו של בית המשפט העליון), בשלב הראשון בית המשפט יקבע את מתחם העונש ההולם בגין כל אירוע; ולאחר מכן יגזור את העונש המתאים לנאשם, תוך בחינה אם יש מקום לסטות מהמתחמים שנקבעו או שמא יש לקבוע את העונש בגדרם (אודות המתווה לגזירת העונש, ראו למשל: ע"פ 8641/12 **מוחמד סעד נ' מדינת ישראל**, (05.08.2013)).

ג. קביעת מתחם העונש ההולם

14. כאמור בסעיף 40(א) לחוק העונשין, קביעת מתחם העונש ההולם תיעשה בהתאם לעקרון ההלימה (הוא העיקרון המנחה בענישה), תוך התחשבות בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוען, במידת הפגיעה בהם ובמדיניות הענישה הנוהגת.

15. בעצם ביצוע העבירות בשני התיקים, פגע הנאשם בסטנדרט התנהגות שנועד להגן על תחושת הביטחון, שלמות הגוף והכבוד של כל פרט בציבור מפני תופעת האלימות, לרבות זו הכרוכה בשימוש בנשק חם או קר. בפרט יצוין, כי את שני מעשי התקיפה ביצע הנאשם כנגד מבלים במועדון לילה. המדובר בתופעה שהפכה לחזון נפרץ במקומותינו, כאשר צעירים היוצאים למקומות בילוי ציבוריים מתוך כוונה לבלות את זמנם בנעימים, מוצאים עצמם מותקפים, פעמים רבות על עניינים של מה בכך, על ידי אותם בריונים שלא נרתעים ליישב סכסוכים בדרך אלימה ובכוח הזרוע ושמבקשים להרוס את הבילוי הן למתלוננים והן לסובביהם. על בית המשפט להשית ליבו לתופעה זו, כמו גם לתופעת האלימות באופן כללי, ולהילחם בה ביד קשה, וזאת באמצעות השתת עונשים מרתיעים (הדברים נאמרים באופן כללי, כאשר ברי כי שיקול ההרתעה אינו בא במניין השיקולים שמשקלים לצורך קביעת מתחם העונש ההולם).

16. בשים לב לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, כפי שיפורט להלן, ובייחוד לאור אופייה של האלימות שהופעלה מצדו של הנאשם, והנזקים הגופניים שנגרמו למתלוננים - סבורתני כי מידת הפגיעה בערכים המוגנים, בכל אחד מהתיקים, מצויה ברף שאיננו נמוך.

17. במסגרת בחינת ה**הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות**, בית המשפט נותן דעתו לאופייה של האלימות שהופעלה על ידי הנאשם בשני התיקים. בעניין זה ייאמר, כי בתיק הפציעה בולטת בחומריתה העובדה שהנאשם היכה את ד' בראשו באמצעות כוס זכוכית, מה שעלול היה להוביל לתוצאה קשה הרבה יותר מזו שנגרמה בסופו של יום, עד כדי קיפוח חיים ממש, וכבר היו דברים מעולם. גם בתיק התקיפה, יש ליתן את הדעת לכך שהנאשם תקף את ד' בצוותא חדא עם אחר, מה שמעצים את פוטנציאל הנזק, ונדמה שלא בכדי קבע המחוקק כי העונש של התוקף את חברו בצוותא חדא - בין אם התקיפה גרמה לחבלה ובין אם לאו - הינו כפול מזה הקבוע לצד עבירת התקיפה. ודוק, במקרה הנדון אין עסקינן בנזק פוטנציאלי בלבד. שכן, הנאשם גרם לנזק גופני ממשי לכל אחד מהמתלוננים, ובייחוד הדברים אמורים בכל הנוגע לפציעה שנגרמה לד', אשר הביאה לאשפוזו ולביצועם של הליכים רפואיים רבים ושונים (ראו ת/2) ואף הובילה, כך לדבריו של האחרון, למכאוב וללקות גופנית מתמשכת. כמו כן, אין להתעלם מכך שלנאשם חלק מרכזי בתיק התקיפה, באשר הוא זה שנקלע לוויכוח עם אחותו של המתלונן והוא זה שהיה הראשון להכות את האחרון (בעוד ששותפו לדבר העבירה הצטרף אליו).

עוד יש ליתן את הדעת לכך שמעובדות כתבי האישום המתוקנים - ולאחר שדבריו בשירות המבחן בנוגע לסיבות שהביאוהו לבצע את העבירות לא הוכחו כדבעי, כך שלא ניתן להעניק להם משקל בשלב גזירת העונש (ראו והשוו לדבריו של בית המשפט העליון ברע"פ 1670/16 מוחמד עווידה נ' מדינת ישראל, (06.03.2016)) - עולה כי למעשי התקיפה לא קדמו כל התגרות או קנטור מצדם של מי מהמתלוננים (ונדמה כי לא בכדי, גם הנאשם בסופו של יום לא ידע להסביר את מניעיו לביצוע העבירות). לצד אלה ולקולא, שקלתי את העובדה שלמעשיו של הנאשם לא קדם תכנון מוקדם, ונדמה כי אלו בוצעו מתוך התפרצות כעס ספונטנית.

18. בכל הנוגע למדיניות הענישה הנוהגת, תחילה מצאתי להפנות לחובה הכללית של בתי המשפט שלא לגלות סובלנות כלפי אלו שבחרו לנקוט באלימות כלפי זולתם, ויפים לעניין זה דבריו של המשנה לנשיא, כב' השופט מ' חשין, ברע"פ 8314/03 רג'אח נ' מדינת ישראל, (07.06.2005), שאמנם נאמרו לפני למעלה מעשור, אך ברי כי עודם רלוונטיים גם בימינו:

"בית-המשפט חייב להעלות את תרומתו הצנועה במלחמה הקשה שיש לחברה בישראל באלימות הגוברת והולכת ברחובות ובבתים, ותרומה זו תמצא את ביטויה בעונשים החמורים ששומה עליהם על בתי-המשפט לגזור על מעשי אלימות שפשו במקומנו כמגיפה. עלינו למוד את הרחמים שבליבנו כמידה הראויה להם, והרי ידענו כי כל מי שנעשה רחמן במקום אכזרי סוף שנעשה אכזרי במקום רחמן. יצא הקול מבית- המשפט וילך מקצה הארץ ועד קצה. יצא הקול וידעו הכול כי מי שיורשע בעבירת אלימות יישא בעונש חמור על מעשהו...".

לגופם של דברים, סקירת פסקי הדין מלמדת כי בענינים של נאשמים אשר הורשעו בעבירה של פציעה כשעבריו מזוין, **בדרך כלל** נקבעו בענינים מתחמי ענישה שברף התחתון שלהם מאסר למשך שישה חודשים (ולעיתים אף לתקופה מעט קצרה יותר), שניתן לרצותו בעבודות שירות, וברף העליון מאסר לתקופות הנעות סביב 20 חודשים. כך למשל, ראו: ע"פ 4833/16 **מלקולם ברמן נ' מדינת ישראל**, (05.01.2017); רע"פ 6449/15 **הייתם חלוואני נ' מדינת ישראל**, (12.10.2015); רע"פ 7378/13 **ח'אלד חרובי נ' מדינת ישראל**, (31.10.2013); ע"פ ג (מחוזי חיפה) 5026-10-16 **פיראס נעימי נ' מדינת ישראל**, (13.11.2016). הנאשם הגיש בקשת רשות ערעור על פסק הדין, אולם החלטתו של בית המשפט העליון טרם פורסמה (ראו רע"פ 9094/16); ת"פ (שלום קריות) 18694-03-16 **מדינת ישראל נ' טלמן זרבאילוב**, (18.05.2016); ות"פ (שלום כפר סבא) 45552-05-15 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (15.02.2016).

אשר למקרים שבהם הורשעו הנאשמים בעבירה אחת של תקיפה הגורמת חבלה של ממש על ידי שניים או יותר, סקירת הפסיקה מעלה כי נקבעו בענינים, ברגיל, מתחמי ענישה שתחתיתם במאסר שבשים לב לאורכו - ניתן לרצותו בעבודות

שירות. כך למשל, ראו: רע"פ 6009/15 **צביקה קושמקוב נ' מדינת ישראל**, (08.09.2015); רע"פ 7592/14 **אשרי שמעוני נ' מדינת ישראל**, (11.11.2014); ת"פ (שלום רחובות) 34520-03-16 **מדינת ישראל נ' בן דרעי**, (16.10.2017, טרם הפך לחלוט). הכוונה לעניינם של הנאשמים 2 ו-3; ת"פ (שלום כפר סבא) 17942-11-15 **מדינת ישראל נ' היתם עאמר**, (10.09.2017, הוגש ערעור שטרם נדון). הכוונה לעניינו של הנאשם 1; ת"פ (שלום כפר סבא) 1737-08-12 **מדינת ישראל נ' מחמוד סלאמה**, (27.06.2016); ות"פ (שלום באר שבע) 59992-06-14 **מדינת ישראל נ' ריאד אלאפיניש**, (11.04.2016).

ויוער, בסקירת הפסיקה שלעיל הפנית למתחמי הענישה שנקבעו במקרים השונים, בעוד כי ברי שהעונשים שהושתו בכל מקרה ומקרה, בגדרי המתחמים או מחוצה להם, הושפעו ממאפייניו האישיים והייחודיים של כל נאשם ונאשם. גם בנוגע למתחמי הענישה עצמם, נהיר כי קיימים מקרים החורגים, לכאן או לכאן, מהמנעד האמור. ובייחוד הדברים נכונים בכל הנוגע לעבירת הפציעה כשעברין מזוין, שם מצינו לא אחת כי נקבעו מתחמי ענישה שתחילתם במאסר שבשים לב לתקופתו, אינו ניתן לריצוי בעבודות שירות. לא יפלא שכך הדבר, שכן כידוע, מתחמי הענישה שנקבעים בכל מקרה ומקרה תלויים, בין היתר, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כאשר ברי כי, למשל, אין דין פציעה שנגרמת בעקבות הטחת אלת עץ באחת הגפיים כדין דקירה בבטן באמצעות סכין; ואין דין תקיפה שעניינה דחיפה שגרמה לאדמומיות כדין תקיפה שעניינה הטחת מכות אגרופ לכיוון הפנים שגרמו לחבלות מדממות רבות.

ברוח הדברים האמורים, אציין כי אף לא התעלמתי מהפסיקה אליה הפנו הצדדים (וחלקה אף אוזכר לעיל), אולם הדבר נעשה תוך ביצוע האבחנות המתבקשות. בייחוד ייאמר, כי צודקת ההגנה בטרונייתה, שכן בע"פ 4891/12, שאליו הפנתה המאשימה, דובר במי שהורשע בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, עבירה שהיא חמורה הרבה יותר מאלו שהנאשם שבפניי הורשע בהן. מנגד, יצוין כי למשל בת"פ 24187-07-14, שאליו הפנתה ההגנה, דובר במי שהורשע בעבירה של פציעה (שלא בנסיבות מחמירות), שהעונש בגינה הינו מחצית מהעונש הקבוע לצד עבירה של פציעה בנסיבות מחמירות, שבה הורשע הנאשם. דברים דומים אף צריכים להיאמר בכל הנוגע לת"פ 32551-11-12 (שניתן על ידי מותב זה), שם דובר במי שהורשע בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש (שלא בנסיבות מחמירות, כמו במקרה שבפניי) ואיומים.

על כל פנים, כאמור, נהיר לבית המשפט כי קיימים מקרים שבהם הושתו עונשים חמורים או מקלים ממנעד הענישה אשר הוצג קודם לכן. הדבר אך טבעי הוא, וגם את זאת כבר אמרנו, שכן הענישה היא לעולם אינדיווידואלית ו"אין עסקינן בשיטת ניקוד, או באריתמטיקה. ענישה היא מלאכת מחשבת - ולא מלאכת מחשב" (ע"פ 5768/10 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (08.06.2015)). לעולם אין לגזור עונשו של נאשם על סמך כותרות העבירות שבהן הוא הורשע, ויש להתחשב במכלול הנסיבות בכל מקרה לגופו. כך גם, ממילא עלינו לזכור כי השיקול של "מדיניות הענישה" הינו אך שיקול אחד מבין מכלול השיקולים אותם ישקול בית המשפט בטרם קביעת מתחם העונש ההולם וגזירת הדין (ראו בעניין זה ע"פ 1903/13 **חמודה עיאשה נ' מדינת ישראל**, (25.06.2013)).

19. כללם של דברים, לאחר שנתתי דעתי למכלול השיקולים הרלוונטיים, כפי שפורט לעיל, מצאתי לקבוע כי **מתחם העונש ההולם בגין מעשיו של הנאשם בתיק הפציעה ינוע בין 6 חודשים מאסר, שניתן לרצותו בעבודות שירות, לבין 18 חודשים מאסר.**

בגין מעשיו של הנאשם **בתיק התקיפה, ינוע מתחם העונש ההולם בין 3 חודשים מאסר, שניתן לרצותו בעבודות שירות, לבין 14 חודשים מאסר.**

ד. גזירת העונש המתאים לנאשם

20. אשר לגזירת העונש המתאים לנאשם, הרי שזו צריכה להיעשות בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, כפי שאלו מפורטות בסעיף 40א לחוק העונשין.

21. בעניין זה, בית המשפט נותן דעתו לעברו הפלילי הנקי של הנאשם. אכן, המדובר בשני אירועים שהתרחשו בהפרש של עשרה חודשים זה מזה, כך שלא ניתן לומר כי הייתה זו מעידה חד פעמית של הנאשם. ועדיין, עצם העובדה שלנאשם אין הרשעות קודמות מלמדת כי למעט הסתבכותו זו עם החוק, הלה הקפיד לקיים אורח חיים נורמטיבי ושומר חוק. גם בהיותו של הנאשם אזרח יצרני, המבצע מלאכתו לשביעות רצון מעסיקיו (כפי העולה מהמסמך שהוצג לשירות המבחן), יש כדי לתמוך במסקנתי זו. עוד ולקולא, שקלתי את העובדה שהנאשם הודה במיחוס לו בשני כתבי האישום, ובכך הביא לחיסכון בזמן שיפוטי יקר, ואף חשוב מכך - ייתר את הצורך בהעדת המתלוננים (ד' בחר מרצונו להעיד בבית המשפט בשלב הראיות לעונש). ויוער, לא נעלמה מעיני בית המשפט העובדה שבדבריו לשירות המבחן ניסה הנאשם להשליך חלק מהאחריות לביצוע העבירות על המתלוננים דווקא. ועדיין, באותו המעמד הוא גם הביע צער, בוושה וחרטה על מעשיו. כמו כן, הנאשם מסר כי הוא מעוניין בקבלת סיוע טיפולי בתחום האלימות והביע מוטיבציה להשתתף בהליך גישור בין פוגע לנפגע ואף נמצא מתאים לכך, והרי שגם בכך יש כדי ללמדנו כי הלה מתחרט על מעשיו ומבין כי אסור היה לו לפעול כפי שפעל. בנוסף, בשלב הטיעונים לעונש הייתה לבית המשפט הזדמנות להתרשם מהנאשם בצורה בלתי אמצעית - עת בין היתר הוא פנה אל ד' עם דמעות בעיניו וביקש את סליחתו - ושוכנעתי כי הלה מכה על חטא ומביע חרטה כנה ומעמקי ליבו.

עוד נתתי דעתי לעובדה שהעבירות שבמוקד כתבי האישום בוצעו עוד בשנת 2014. אם כי, את מירב המשקל בנקודה זו יש להעניק לא אותה ספירת זמן "טכנית" - שכן, להגנה חלק עיקרי, ושלא לומר בלעדי, בהתמשכות ההליכים - אלא לכך שבפרק הזמן שחלף מאז, הנאשם התמסר להליכים הטיפוליים השונים, שיתף פעולה באופן מלא עם שירות המבחן, וכמובן נמנע מלהסתבך עוד בפלילים. למעשה, לא יהיה זה מופרז לומר כי האדם שניצב כיום בפני בית המשפט הינו שונה בתכלית מזה שביצע את העבירות המיוחסות לו.

בנוסף לאלה, בית המשפט שוקל את הפגיעה שעלולה להיגרם לנאשם ככל שיושת עליו עונש מאסר, וזאת בשים לב לעובדה שהוא טרם ריצה עונשי מאסר ולנוכח גילו הצעיר, באופן יחסי. כך גם, גילו הצעיר של הנאשם, כשלעצמו, יבוא במניין השיקולים, אם כי ברי שאין המדובר ב"מילת קסם" שתביא מניה וביה להקלה אוטומטית בעונש (ראו והשוו: ע"פ 2420/15 **אבטלין אברהם נ' מדינת ישראל**, (29.11.2015)). כמו כן, שקלתי את העובדה שהנאשם היה עצור כשבועיים מאחורי סורג ובריח וכארבעה חודשים וחצי נוספים תחת פיקוח אלקטרוני, וכי במשך תקופה ארוכה נוספת שהה תחת תנאים מגבילים. ברי כי הליך המעצר איננו בבחינת עונש או "מקדמה על חשבון העונש", אולם לדידי היה בו כדי להבהיר לנאשם את חומרת מעשיו ולהרתיעו מפני ביצוע עבירות נוספות. מה גם, שניתן לתת משקל מסוים לנסיבה זו במסגרת סעיף 40א(3) לחוק העונשין.

22. בכל האמור עד כה, על פניו, היה כדי להביא את בית המשפט למסקנה לפיה יש לגזור את עונשו של הנאשם ברף התחתון של מתחמי הענישה שנקבעו. אולם, בשים לב לאמור בסעיף 40ד(א) לחוק העונשין, שוכנעתי כי יש מקום במקרה הנדון לסטות לקולא מהמתחם האמור, וזאת לנוכח ההליך השיקומי שאותו עבר הנאשם ואשר יש בו כדי להעיד כי למצער קיים סיכוי של ממש שהנאשם ישתקם בעתיד. ובמה דברים אמורים?

כפי שתואר בתסקירי שירות המבחן, הנאשם שולב תחילה, במסגרת צו פיקוח מעצר, בקבוצה טיפולית לעצורי בית. הנאשם השתתף בקבוצה האמורה במשך למעלה משלושה חודשים, התמיד להגיע למפגשים, גילה יחס רציני להליך

ונעזר בו לבחינת דפוסי חשיבתו והתנהגותו המכשילים, לחיזוק הגבולות הפנימיים ולבחינת מצבי תגובה מקדמים במצבי עימות חברתיים. כמו כן, הנאשם לא הסתפק בכך ולאחר תום השתתפותו בקבוצה האמורה, הוא שולב, עוד בספטמבר 2016, בקבוצה טיפולית חד שבועית לתקשורת בלתי אלימה. השתתפותו של הנאשם בקבוצה זו נמשכה תקופה של כעשרה חודשים תמימים, כאשר לאורך כל הדרך נמסר מגורמי הטיפול כי הלה מגיע למפגשים הקבוצתיים כנדרש, מגלה רצינות ואחריות כאשר להשתתפותו וזמני הגעתו, מגיב לחברי הקבוצה ועושה מאמצים להתבוננות פנימית ולקידום אישי. אף הנאשם עצמו הביע שביעות רצון מעצם השתתפותו בהליך האמור, ומסר כי נתרם ממנו, באופן בו קיבל כלים לצורך התמודדות מקדמת עם מצבים שונים שבהם הוא נתקל בחיי היום יום. לכל אלה אף יש להוסיף ולהזכיר כי הנאשם הביע מוטיבציה, ונמצא מתאים לכך, להשתתף בהליך גישור שבין פוגע לנפגע; והביע אכזבה משהוברר לו כי הדבר לא יתאפשר, מסיבות שאינן תלויות בו.

הנה כי כן, בשים לב להליך הטיפולי הארוך שעבר הנאשם; להערכתו של שירות המבחן, לפיה מהנאשם נשקף סיכון ברמה נמוכה להישנות התנהגות אלימה; לעובדה כי מאז ביצוע העבירות שבגינן הוא נותן את הדין כיום, במשך כשלוש שנים, הוא לא הסתבך עוד בפלילים; ולחרטה והצער שהביע - שוכנעתי כי לכל הפחות קיים סיכוי ממשי כי הנאשם ישתקם באופן מלא, ומכאן שמתקיימים בעניינו הליכי שיקום שיהיה בהם כדי להצדיק גזירת עונשו תוך סטייה ממתחמי הענישה שקבעתי.

23. יחד עם זאת, ייאמר מיד כי אמנם שיקול השיקום יביא במקרה הנדון להקלה בעונשו של הנאשם, אולם לא יהיה בו כדי להטות את הכף לכיוון הימנעות משליחתו למאסר, לריצוי בעבודות שירות. כידוע, לאינטרס השיקום חשיבות ניכרת, אולם אין עסקינן בשיקול שהוא בבחינת חזות הכול, ולצד אינטרס זה קיימים שיקולי ענישה נוספים כגון גמול (שהוא אף העיקרון המנחה בענישה, לאחר תיקון 113) והרתעה (ראו והשוו ע"פ 1521/14 **יוסף אלפקיר נ' מדינת ישראל**, (16.09.2015); ורע"פ 4097/16 **מוחמד מחמוד נ' מדינת ישראל**, (24.05.2016)). שני שיקולי ענישה אחרונים אלה, אף מקבלים משנה תוקף במקרה הנדון, עת עסקינן במי שהורשע בעבירות אלימות חמורות, שאחת מהן אף הביאה לפציעתו של המתלונן.

24. אשר לעובדה ששותפו של הנאשם בתיק התקיפה סיים את ההליך ללא הרשעה, אציין כי במקרה הנדון יש מקום לאבחן בין הנאשמים, וזאת בשים לב לעובדה שהנאשם שבפניי הורשע, בנוסף לעבירת התקיפה הגורמת חבלה של ממש על ידי שניים או יותר, גם בעבירה של פציעה; בעוד שכתב האישום נגד שותפו תוקן, באופן בו הוא הודה והורשע בעבירה של תקיפה סתם בלבד. כאן גם יצוין, כי באף שלב לא עלתה בפניי הטענה לפיה שני כתבי האישום - זה שהוגש נגד הנאשם וזה שהוגש נגד שותפו בתיק התקיפה - אינם יכולים להתיישב זה עם זה, כך ש"המדינה מדברת בשני קולות". משכך, ממילא גם אינני נדרשת לדברים.

לא זו בלבד, אלא שגם ראוי להזכיר כי ממילא עקרון האחידות בענישה הינו אך אחד השיקולים שעל בית המשפט לשקול עובר לגזירת העונש, ובוודאי שאין המדובר בעיקרון שהוא בבחינת חזות הכול (ראו למשל: ע"פ 9792/06 **חמוד נ' מדינת ישראל**, (01.04.2007); וע"פ 10370/02 **משה סויסה נ' מדינת ישראל** (27.05.2003)). לצד האמור, אקדים ואומר שלאור העובדה שעל שותפו של הנאשם לא הושת פיצוי, מצד אחד; ובהינתן האבחנה בין הנאשם לבין שותפו (שזכור, הורשע בעבירה של תקיפה סתם בלבד), מצד שני - אגזור על הנאשם פיצוי לד', אלא שגובהו יהיה מתון.

25. עוד יצוין, כי לא התעלמתי מהמלצתו של שירות המבחן להימנע מהשתתף ענישה בדמות מאסר בפועל. אולם כידוע, המלצתו של שירות המבחן, כשמה כן היא - המלצה בלבד, וברי כי בית המשפט, האמון על שקילת אינטרסים רחבים מאלה ששוקל השירות, איננו מחויב לה. כאמור, באיזון בין מכלול השיקולים, והגם שיהיה בשיקול השיקום כדי להביא לסטייה לקולא ממתחם העונש ההולם, לדידי לא ניתן להסתפק במקרה הנדון בהשתתף צו של"צ בלבד. אף לגופו של עניין, ייאמר כי שירות המבחן תמך את המלצתו להימנע מהשתתף מאסר בפועל, בנימוק לפיו יהיה בכך כדי למנוע

מהנאשם להיחשף לגורמים עברייניים. אולם, נדמה כי במקרה זה הנימוק שלעיל מתאיין ממילא, שכן את עונש המאסר שאשית על הנאשם הוא ירצה בעבודות שירות, כך שחשיפתו לאותם גורמים עברייניים תהיה פחותה, אם בכלל.

26. בטרם אחתום את גזר הדין, אציין כי בשים לב לעובדה שהעונש שיושת על הנאשם מגלם בתוכו מלכתחילה את אותה התחשבות בנאשם ואת מוכנותו של בית המשפט ללכת לקראתו בזו הפעם, מצאתי שלא לנכות את הימים בהם שהה הנאשם במעצר מאחורי סורג ובריח. כידוע, הגם שהכלל הוא ניכוי של ימי המעצר מעונש המאסר שנגזר, אין לנאשם זכות קנויה לכך, ושאלת הניכוי מהווה למעשה שיקול משיקולי הענישה, בעוד שהשתת עונש שהוא מקל מלכתחילה, יכולה להביא את בית המשפט למסקנה לפיה אין מקום לנכות את ימי המעצר (רע"פ 7584/14 פלוני נ' מדינת ישראל, (02.12.2014); ע"פ 3924/17 גיל אלבז נ' מדינת ישראל, (27.07.2017)). ובוודאי שהדברים האמורים נכונים מקום בו נגזר עונש לריצוי בעבודות שירות, שאז ניכוי ימי המעצר הוא בבחינת צעד שאיננו טריוויאלי (ראו עניין פלוני שאוזכר זה עתה). אשר לתקופה שבה שהה הנאשם במעצר תחת פיקוח אלקטרוני, הרי שממילא בשים לב לפסיקתו של בית המשפט העליון, לא ניתן לנכותו מעונש המאסר שנגזר (ע"פ 7768/15 פלוני נ' מדינת ישראל, (20.04.2016); כן ראו: ע"פ 8547/15 מדינת ישראל נ' אנס מחאג'נה, (05.06.2016); ועפ"ג (מחוזי חיפה) 53142-12-16 זיו רחמימוב נ' מדינת ישראל, (17.05.2017)). אם כי, כפי שכבר צוין לעיל, התקופה בה שהה הנאשם במעצר, הן מאחורי סורג ובריח והן תחת פיקוח אלקטרוני, הובאה בחשבון כשיקול לקולא במסגרת בחינת הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות.

27. כללם של דברים, ייאמר כי אכן מלאכת גזירת הדין איננה מלאכה קלה כל עיקר, ונדמה כי הקושי אף גובר מקום בו מדובר בנאשם שמצד אחד, ביצע עבירות חמורות; אך מצד שני, הוא צעיר ונעדר כל עבר פלילי, ושעבר הליך שיקומי מרשים. אכן ברגיל, עונשו של מי שהורשע בשתי עבירות אלימות חמורות כמו אלו שבהן הורשע הנאשם - דינו למאסר מאחורי סורג ובריח. גם במקרה הנדון, בית המשפט אינו מתעלם מחומרת מעשיו של הנאשם ובוודאי לא מהנזקים שנגרמו למתלוננים, ולד' בייחוד. ועדיין, בשים לב לנסיבותיו האישיות של הנאשם, ההליך השיקומי שאותו עבר ועוד צפוי לעבור במסגרת צו המבחן שיושת עליו, עברו הפלילי הנקי, גילו הצעיר באופן יחסי, הודאתו במיוחס לו, החרטה שהביע, וכל יתר מאפייניו אשר תוארו בגזר הדין - מצאתי כי ניתן ללכת לקראתו בזו הפעם, ולגזור את עונשו תוך סטייה לקולא ממתחמי הענישה שנקבעו. לצד אלה, הנזקים שנגרמו לד' ימצאו את ביטויים בגזר הדין, וזאת בגובהו של רכיב הפיצוי שיושת על הנאשם.

28. **מכל המקובץ לעיל, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:**

א. 3 חודשים מאסר בפועל, לריצוי בעבודות שירות.

בהתאם לאמור בחוות דעת הממונה על עבודות השירות שהתקבלה ביום 10.09.2017, הנאשם יחל בריצוי המאסר ביום 26.11.2017, אלא אם הממונה יודיעו אחרת. העבודות תבוצענה במתנ"ס חרצית (ח'), בשדרות הפרחים 18, באשדוד, וזאת מדי יום בין הימים א'-ה', בין השעה 08:00 ל- 16:30; והכול אלא אם הממונה יודיע אחרת.

על הנאשם להתייצב לריצוי המאסר במועד הנקוב, בשעה 08:00, במפקדת גוש דרום של שב"ס ביחידה לעבודות השירות, אלא אם כאמור, הממונה על עבודות השירות יודיע לו על מועד תחילה אחר.

מוסבר לנאשם כי עליו לעמוד בתנאי העבודה, וכי כל הפרה של תנאי עבודות השירות עלולה להביא להפסקה מנהלית של העבודות ולריצוי יתרת התקופה במאסר ממש.

העתק ההחלטה בדחיפות לממונה על עבודות השירות.

עמוד 8

ב. מאסר מותנה למשך 8 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום הנאשם יעבור כל עבירת אלימות מסוג פשע.

ג. מאסר מותנה למשך 4 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום הנאשם יעבור כל עבירת אלימות מסוג עוון.

ד. פיצוי בסך 5,000 ש"ח למתלונן בת"פ 43442-12-14, מר ד.א. (ע"ת 1).

הפיצוי יקוזז מסכום ההפקדה שהופקדה במסגרת הליך המעצר מושא תיק זה, ככל שלא קיים עיקול על כספים אלו.

ככל שקיים עיקול, הפיצוי ישולם ב- 5 שיעורים שווים ורצופים, שהראשון שבהם בתוך 30 יום מהיום.

ה. פיצוי בסך 500 ₪ למתלונן בת"פ 1713-10-14, מר ד.ב. (ע"ת 1).

הפיצוי ישולם תוך 30 יום מהיום.

מצ"ב טופסי פרטי ניזוק.

כל פיצוי שייגבה בתיק - ייזקף תחילה על חשבון הפיצוי.

ו. קנס בסך 1,000 ₪ או 10 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם ב- 2 שיעורים שווים ורצופים, שהראשון שבהם בתוך 60 יום מהיום.

ז. צו מבחן של שירות המבחן למשך שנה אחת מהיום.

הוסברה לנאשם חשיבות שיתוף הפעולה עם שירות המבחן, וכי אי שיתוף פעולה כאמור, עלול להוביל להפקעת צו הבחן והשתת עונש אחר תחתיו.

העתק החלטה לשירות המבחן.

ח. הנאשם יחתום על התחייבות כספית על סך 10,000 ₪ שלא לעבור כל עבירת אלימות, וזאת לתקופה של שלוש שנים מהיום.

אם לא תיחתם ההתחייבות תוך 7 ימים, ייאסר הנאשם למשך 10 ימים.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, י' חשוון תשע"ח, 30 אוקטובר 2017, במעמד הצדדים.

החלטה

עמוד 9

על מנת לאפשר לב"כ המאשימה להגיש ערעור על רכיב עבודות השירות בגזר הדין ועל מנת שלא להעמיד את ערכאת הערעור בפני עובדה מוגמרת, הריני מורה על עיכוב ביצוע רכיב עבודות השירות למשך 45 יום מהיום.

ב"כ המאשימה מתבקש להודיע עד ליום 20/11/17 לב"כ הנאשם ולביהמ"ש האם בכוונת המאשימה להגיש ערעור על רכיב עבודות השירות.

ניתנה והודעה היום, י' חשוון תשע"ח, 30 אוקטובר 2017, במעמד הצדדים.

שמואלי- מאייר נגה - שופטת